

get sidst, da sagen var på Folketingets dagsorden.

Men jeg vil for en ordens skyld lige sammenfatte regeringens begrundelse for at afvise forslagene, ikke mindst fordi forslagene umiddelbart giver sig ud for at være udtryk for en finere form for demokrati end det, vi i øvrigt udøver:

Den danske forfatning bygger jo på et repræsentativt demokrati, og det vil sige, at vi har en ordning med en folkevalgt forsamling, der har beføjelse til at udøve lovgivningsmagt på folkets vegne.

Den danske model for repræsentativt demokrati er kombineret med nogle elementer af direkte demokrati i form af folkeafstemninger. I grundloven er der nogle ganske klare regler om, i hvilke tilfælde der skal eller kan afholdes bindende folkeafstemninger. Herudover kan Folketinget selv beslutte, at en bestemt sag skal sendes til en vejledende folkeafstemning.

Og så til kommunestyret, for dér er der jo også nogle muligheder for udøvelse af direkte demokrati. Det danske kommunestyre er nemlig baseret på præcis det samme tankesæt, nemlig repræsentativt demokrati.

Efter de gældende regler står det imidlertid de enkelte kommunalbestyrelser og amtsråd frit for at beslutte, om der skal afholdes en lokal vejledende folkeafstemning om et bestemt lokalt spørgsmål, og det er der også nogle der benytter sig af.

Det er regeringens opfattelse, at det fortsat skal være op til de politisk ansvarlige folkevalgte organer at afgøre, om der skal afholdes en vejledende folkeafstemning om et bestemt emne. Derfor mener vi, at en betingelse for, at folkeafstemninger kan udgøre et værdifuldt supplement til vores repræsentative demokrati, er, at det selvfølgelig skal være til stede. De folkevalgte skal fastholdes på deres ansvar for at træffe beslutninger på hele befolkningens vegne og skal ikke kunne skyde ansvaret fra sig ved at overlade initiativet til afgrænsede, mindre grupper af vælgere.

Med det har jeg godt villet sige, at der allerede i loven i dag er nogle muligheder, og det synes vi er fint nok, men vi ser ikke nogen grund til at indskyde nogle nye led eller nogle nye måder at gribe dette meget vigtige politiske arbejde an på, og derfor er det vigtigt, at vi også fastholder de folkevalgte på deres ansvar.

Det, jeg godt ville sige med det, er, at regeringen står vagt om det repræsentative demokrati, men har det helt fint med, at der også er nogle

muligheder for at lade det udøve direkte i form af folkeafstemninger.

Erling Christensen (S):

Da Socialdemokratiets ordfører, hr. Poul Erik Dyrland, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre Socialdemokratiets synspunkter på de to sager, vi har på dagsordenen:

Som forslagsstillerne selv påpeger, er der med de to foreliggende beslutningsforslag ikke bare tale om genbrug af forslag; man kunne vel sige, at der er tale om »igenbrug«.

Derfor skal jeg blot henvise forslagsstillerne til at »igenlæse« Socialdemokratiets to tidligere indlæg vedrørende de her forslag. Dér vil man jo klart kunne genfinde begrundelserne for, at vi heller ikke denne her gang kan støtte forslagene.

I øvrigt kan jeg så henholde mig til det, som indenrigsministeren lige sammenfattede.

Else Winther Andersen (V):

De her beslutningsforslag vil jeg ikke vove at påstå har groet i Venstres have. Vi tror ikke, der bliver større stemmedeltagelse ved, at man laver nogle flere afstemninger.

Vi er derimod meget bange for, at man her går ind og laver en forfladigelse af tingene ved, at man sætter nogle flere lokale afstemninger i gang, end kommunerne jo har mulighed for at lave i dag.

Jeg er bange for, at det vil forhale en udvikling, hvor de lokale politikere eller politikere i det hele taget ikke går ind og tager ansvaret på sig. For det ville jo somme tider måske være nemt at sige: Nå ja, men så kan vi sørge for, at der bliver en vejledende afstemning.

Men de erfaringer, som vi har set at man har haft i Schweiz, synes jeg heller ikke giver én lyst til at kopiere den model. Der er meget stor forskel på den schweiziske kultur og vores, og derfor føler jeg selvfølgelig ikke, at det er et område, som der er brug for at vi videreudvikler.

Inden for de næste fjorten dage, den 12. november 1996, er der menighedsrådsvalg, og hvad sker der dér? Der sker det, at der kun er valg til hvert syvende menighedsråd, og her var der virkelig mulighed for, at man lokalt kunne påvirke de beslutninger, der i de næste 4 år skal tages i menighedsrådet.

Det viser altså, at valgdeltagelsen er meget lille dér, hvor der faktisk er valg, og det vil sige, at hele vores danske demokratiopfattelse ikke er indrettet efter, at man vil stemme til andre valg end kommune-, amtsråds- og folketingsvalgene.